

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Michala Mazance, v právní věci navrhovatelů: **a) Městská část Praha – Suchdol**, sídlem Suchdolské nám. 734/3, Praha 6, **b) Městská část Praha – Nebušice**, sídlem Nebušická 128, Praha 6, **c) Ing. A. S., Ph.D.**, všichni zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Černým, sídlem Údolní 33, Brno proti odpůrci: **Středočeský kraj**, sídlem Zborovská 11, Praha 5, zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D. sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupeno advokátem JUDr. Janem Marečkem, sídlem Na Švihance 476/61, Praha 2, **2) Letiště Praha, a. s.**, sídlem K Letišti 6/1019, Praha 6, zastoupena advokátkou JUDr. Bc. Nikolou Hönigovou, sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 4-20/2011-ZK – Zásad územního rozvoje Středočeského kraje, Aktualizace č. 2, ze dne 26. 4. 2018, v části, jíž se vymezuje plocha pro záměr veřejně prospěšné stavby D300 – plocha rozvoje letiště Praha/Ruzyně (Letiště Václava Havla), v řízení o kasační stížnosti odpůrce, osoby zúčastněné na řízení 1) a osoby zúčastněné na řízení 2) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, čj. 54 A 68/2019-123, o návrhu osoby zúčastněné na řízení 2) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh osoby zúčastněné na řízení 2) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Osobě zúčastněné na řízení 2) **s e u k l á d á** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem vyhověl společně vystupujícím navrhovatelům a zrušil v záhlaví označenou část aktualizace zásad územního rozvoje Středočeského kraje. Jde o část, v níž byla vymezena plocha pro záměr veřejně prospěšné stavby D300 představujícího tzv. paralelní dráhu Letiště Václava Havla v Praze. Základním důvodem pro zrušující rozsudek bylo nedostatečné až chybějící vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rozsahu hluku a emisí, které by paralelní dráha

mohla produkovat ve spojení se záměry jak v oblasti železnic (přestavěná dráha do Kladna a nová trať přes letiště), tak v oblasti pozemních komunikací (záměr přestavby silnice č. 7 na dálnici D7 v okolí letiště).

[2] Rozsudek krajského soudu napadly zvlášť kasačními stížnostmi Středočeský kraj (dále též jako „odpůrce“) a obě osoby zúčastněné na řízení: (1) Ředitelství silnic a dálnic ČR a (2) Letiště Praha, a.s. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podala jen společnost Letiště Praha, a.s. (dále též „stěžovatelka“).

[3] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňuje následujícím způsobem: V první řadě upozorňuje, že krajský soud většině námitek navrhovatelů nevyhověl a oprávněnými shledal jen námitky týkající se kumulativních a synergických vlivů s výše popsány dalšími záměry. Krajský soud přitom označil vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v předloženém vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území za pochybné až zmanipulované, protože se podrobně zabývá vodami a půdou, zatímco hluk a emise „záhadně“ téměř chybí. Podle stěžovatelky nicméně krajský soud touto dedukcí rezignoval na pochopení dané situace, přestože mu tuto odbornou problematiku vysvětloval odpůrce ve svém vyjádření k návrhu. Takto navíc postupoval, aniž by nařídil jednání, které mohlo tuto otázku dále objasnit. Tím podle stěžovatelky zatížil rozsudek vadou, způsobující nepoměrně větší újmu stěžovatelce, než může vzniknout jiným osobám.

[4] Dále stěžovatelka odkazuje na vymezení požadavků na úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, čj. 8 As 247/2018-51, vycházejícího z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32. Stěžovatelka má za splněnou v těchto usneseních vymezenou podmínku hrozící nepoměrně vyšší újmy, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám. Hrozí jí totiž značná újma, protože krajským soudem zrušená část aktualizace zásad územního rozvoje je podmínkou pro další postup v přípravě stavby paralelní dráhy. Stěžovatelka ostatně již v době účinnosti aktualizace zásad územního rozvoje získala závazné stanovisko o souladu záměru s územně plánovací dokumentací a stanovisko EIA, podala též žádost o územní rozhodnutí. Tento dosažený postup by mohl být při nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti zmařen, neboť územní řízení by bylo patrně zastaveno. Stavba paralelní dráhy dle stěžovatelky představuje důležitou stavbu, připravovanou již od 70. let. Podrobnější projektová příprava pak probíhá přibližně posledních 15 let a je spojena se značnými náklady, které by v případě opakované přípravy dokumentace pro územní řízení (včetně nutnosti prodloužit stanovisko EIA) musely být vynaloženy znovu. Jen náklady na vypracování projektové dokumentace pro územní řízení dosáhly částky ve výši 26 284 855 Kč bez DPH. Vydání nové aktualizace zásad územního rozvoje nadto může trvat dalších 4 až 5 let a dále prodloužit celý tento proces.

[5] Navrhovatelům podle stěžovatelky nemůže přiznáním odkladného účinku žádná újma vzniknout. Stěžovatelka neshledává ani žádný veřejný zájem na nepřiznání odkladného účinku, naopak jej spatřuje v rozvoji letiště jako strategické dopravní infrastruktury republiky (ten dokládá citací z rozsudku Městského soudu v Praze, čj. 9 A 171/2017-139, zamítající návrh na zrušení aktualizace zásad územního rozvoje Hlavního

pokračování

města Prahy, pokud jde o paralelní dráhu). Veřejný zájem podle stěžovatelky nesvědčí ani ochraně práv navrhovatelů, protože je předčí zájem stěžovatelky na ochraně nabytých práv, porušených rozsudkem krajského soudu. Stěžovatelka vedle toho upozorňuje na podání návrhu poslední den roční lhůty od účinnosti aktualizace zásad územního rozvoje [§ 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. To svědčí o špatné víře navrhovatelů, protože jim bylo známo, že stěžovatelka již podala žádost o územní rozhodnutí.

[6] K návrhu na přiznání odkladného účinku se vyjádřili společně vystupující navrhovatelé. Navrhovatelé nesdílí negativní hodnocení rozsudku krajského soudu a považují jej za úplně odůvodněný, vycházející též z předchozí judikatury (rozsudku Krajského soudu v Praze čj. 50 A 8/2013-129 upozorňujícího na potřebu hodnotit kumulativní a synergické dopady záměru paralelní dráhy). Nadto poukazují na to, že argumentace stěžovatelky proti rozsudku krajského soudu nemíří k přiznání odkladnému účinku, a je odůvodněním kasační stížnosti. Pokud jde o případnou „ztrátu“ souhlasu s umístěním záměru a stanoviska EIA, popř. o vynaložené náklady na různou projekční činnost, navrhovatelé upozorňují, že se vážou až k případnému neúspěchu stěžovatelky před Nejvyšším správním soudem a několikaměsíční prodleva v těchto řízeních stěžovatelku nepoškozuje (v územním řízení může požádat o přerušování řízení). Podle navrhovatelů navíc sama stěžovatelka mnohaletý horizont projektu paralelní dráhy zmiňuje.

[7] Navrhovatelé nesdílí postoj stěžovatelky týkající se nepoškození jejích zájmů při přiznání odkladného účinku. Naopak upozorňují, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jim může způsobit výraznou újmu. Pokud by totiž stěžovatelka získala v době po přiznání odkladného účinku pravomocné územní rozhodnutí, neexistovaly by již další efektivní možnosti obrany proti tomuto záměru. Tím by byla způsobena navrhovatelům značná újma v podobě hluku a emisí, zejména těm dvěma ze tří navrhovatelů, kteří jsou městskými částmi hlavního města Prahy. Navrhovatelé dále nesouhlasí s námitkami stěžovatelky ohledně jejich vyčkávání na poslední den lhůty pro podání návrhu. Není právně významné, že navrhovatelé podali návrh poslední den lhůty. Ostatně sama stěžovatelka vyčkávala s podáním žádosti o územní rozhodnutí 10 měsíců od účinnosti aktualizace. Stejně tak je podle navrhovatelů nepřipadný poukaz stěžovatelky na ochranu nabytých práv, protože taková konstrukce by zcela znemožňovala soudní přezkum správních aktů. Konečně za zavádějící označují navrhovatelé citaci z rozsudku Městského soudu v Praze čj. 9 A 171/2017-139. Ten podle nich jen konstatoval určitý veřejný zájem na rozšíření letiště a dopady na životní prostředí se podrobněji nezabýval.

[8] Odpůrce a osoba zúčastněná na řízení 1) se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřili.

[9] Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl z následujících důvodů. Úvodem soud předesílá, že podle § 107 odst. 1 s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek, ten však může být na návrh stěžovatele přiznán za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Kromě formální podmínky, již je podání návrhu, je tedy v souladu se zmiňovaným ustanovením pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné kumulativní splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky

musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 10 Ads 99/2014-58). Návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20).

[10] Přiznání odkladného účinku se tedy posuzuje podle hrozící újmy a nemá na něj žádný vliv argumentace pojící se k věcnému posouzení samotné kasační stížnosti. Zdejší soud se tak v tomto okamžiku nezabýval otázkami vad rozsudku krajského soudu, spočívajícími podle stěžovatelky v nesprávném uchopení otázky kumulativních a synergických vlivů, nesprávném postupu soudu při zjišťování skutkového stavu a konečně se nezabýval ani vyhodnocením veřejného zájmu na výstavbě paralelní dráhy, na něž odkazuje stěžovatelka pomocí rozsudku městského soudu. Újma prokazovaná za účelem přiznání odkladného účinku totiž nemůže spočívat v samotné míře obsahové nesprávnosti napadaného rozsudku, jak naznačuje stěžovatelka, ale v závažnosti jeho faktických následků. Nejvyšší správní soud se stejně tak nezabýval argumentací navrhovatelů, napadající argumentaci stěžovatelky ve věci samé.

[11] Důvodem pro nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této věci je neunesení břemene tvrzení ohledně hrozící újmy ze strany stěžovatelky (první ze tří výše popsaných podmínek). Hrozící újmu mají podle ní představovat komplikace při dalším postupu realizace záměru paralelní dráhy. Jak ale sama stěžovatelka uvádí, příprava tohoto záměru probíhá v širší rovině několik desetiletí, konkrétnějších obrysů pak nabyla v posledních zhruba 15 letech. Záměr je nyní projednáván v územním řízení, a k realizaci má tudíž poměrně daleko. Přerušení procesů vedoucích k další realizaci záměru po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem tak stěžovatelce samo o sobě nemůže způsobovat vážnou újmu. Byť řízení o kasační stížnosti obecně není důvodem pro přerušování správního řízení, navrhovatelé správně upozorňují na skutečnost, že stěžovatelka je žadatelem o územní rozhodnutí. Může tak požádat o přerušování územního řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu a tímto se vyhnout zamítnutí žádosti. I pokud by stěžovatelka tento postup z určitého důvodu nemohla (nechtěla) použít, nemohlo by zamítnutí žádosti o územní rozhodnutí z hlediska tvrzení stěžovatelky stejně představovat vážnou újmu. Pokud by totiž v řízení před Nejvyšším správním soudem uspěla, zrušená aktualizace zásad územního rozvoje by „obživla“ a stěžovatelka by mohla podat novou žádost o územní rozhodnutí, založenou na prakticky totožné dokumentaci, jako byla použita pro žádost předchozí, aniž by musela znovu vynaložit stejnou částku, jako tomu bylo při první přípravě této dokumentace.

[12] Dalším důvodem pro nepřiznání odkladného účinku byl pak zjevný nepoměr mezi tvrzením o újmě ze strany stěžovatelky a hrozící závažnou újmou na straně navrhovatelů (druhá ze tří kumulativních podmínek). Stěžovatelka uvádí, že navrhovatelům žádná újma nehrozí. To však neodpovídá skutečnosti. Naopak lze dát za pravdu navrhovatelům ohledně vzniku složité procesní situace a těžko zvrátitelných důsledků, pokud by

pokračování

stěžovatelka v průběhu řízení o kasační stížnosti, které by byl přiznán odkladný účinek, získala pravomocné územní rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatelce v tuto chvíli nesvědčí právo na umístění záměru nabyté v dobré víře, jelikož to by získala až pravomocným územním rozhodnutím. Pokud by však zdejší soud stěžovatelce přiznal odkladný účinek kasační stížnosti a suspendoval účinky rozsudku krajského soudu, mohl by paradoxně způsobit nabytí takového práva, a tím zmařit právo navrhovatelů napadnout u soudu příslušnou aktualizaci zásad územního rozvoje. Právo navrhovatelů iniciovat soudní přezkum aktualizace zásad územního rozvoje podle § 101a a násl. s. ř. s. nelze zlehčovat poukazy na uplatnění návrhu poslední den lhůty nebo na souvislost mezi podáním návrhu až poté, co stěžovatelka podala žádost o vydání územního rozhodnutí.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však zdejší soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[14] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[15] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je 1080409820. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. srpna 2020

Petr Mikeš
předseda senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓